

ganske Arbejdsløshedslovens Bestemmelser om Nødhjælpsarbejder, til hvilke der kan anvendes Tilskud af Arbejdsløshedsfonden. Dette er der efter min Opfattelse aldeles ingen Anledning til at gøre, vi har netop Arbejdsløshedsfonden for under ekstraordinær Arbejdsløshed at kunne bringe dens Midler i Anvendelse, bl. a. i Form af Tilskud til Nødhjælpsarbejder, og der er ingen Grund til paa indeværende Tidspunkt at søge at bane nye Veje paa dette Omraade. Lad os anvende den Arbejdsløshedslov, vi har, og Arbejdsløshedsfondens Midler efter dens Bestemmelse til Imødegaaelse af den ekstraordinære Arbejdsløshed, som vi staaer overfor og kommer til at staa overfor i Fremtiden. Der er jo Midler i Arbejdsløshedsfonden. Fra et Medlem af Arbejdsmønstret har jeg faaet Oplysning om, at Fondens Formue den 30. Juni 1925 udgjorde ca. 16,8 Mill. Kr., og det kan neppe antages, at Fondens Formue er forringet siden den Tid. Paa det Tidspunkt var der en Kassebeholdning paa 9,8 Mill. Kr., et Tilgodehavende hos Statskassen paa 2,4 Mill. Kr. og et beregnet, men endnu ikke indbetalt Bidrag fra Arbejdsgiverne paa 5,6 Mill. Kr., i alt et Beløb paa 17,8 Mill. Kr. Men herfra gaar saa Refusioner til Kommuner og Hjelpekasser til et samlet Beløb af ca. 1 Mill. Kr., saaledes at Fondens Formue, som jeg sagde før, pr. 30. Juni 1925 var ca. 16,8 Mill. Kr. Selv om der nu sættes Nødhjælpsarbejder i Gang i ret stort Omfang, er der Midler her, uden at det er nødvendigt at gaa til nogen særlig Lovgivning. Lad os tænke os et Jordarbejde udført ude i Provinsen som Nødhjælpsarbejde, Daglønnen vil da for en 8 Timers Arbejdsdag efter tarifmæssig Løn blive ca. 10 Kr., knap nok, men jeg regner rundt og siger 10 Kr. Herfra gaar saa 15 pCt., som af Arbejdsgiverne skal indbetales til Arbejdsløshedsfonden, altsaa 1 Kr. 50 Ø. pr. Dag, og da Arbejdsløshedsfondens Tilskud normalt beløber sig til 2 Kr. pr. Arbejdsdag, vil man se, at det virkelige Tilskud bliver 2 Kr. minus 1 Kr. 50 Ø. eller 50 Ø. pr. Arbejdsdag, som skal udredes af Arbejdsløshedsfonden til et saadant Nødhjælpsarbejde. Selvfølgelig bliver Fondens Bidrag større, naar der ikke arbejdes med fuld Arbejdstid, idet Fradraget paa de 15 pCt. saa falder bort. Men det fører paa den anden Side ogsaa med sig, at de Arbejdere, som er beskæftigede ved et saadant Arbejde, ikke har den samme ugentlige Fortjeneste som med fuld Arbejdstid, og tillige, at adskilligt flere Arbejdere kan sættes i Virksomhed. Men Arbejdsløshedsfonden er altsaa ikke saa-

ledes stillet, og Arbejdsløsheden er ikke af et saadant Omfang, at der efter min Opfattelse er Grund til paa indeværende Tidspunkt at fravige Arbejdsløshedslovens Bestemmelser, som alle i sin Tid var enige om; den nuværende Arbejdsløshedslov er vedtaget enstemmigt baade i Folketinget og Landstinget. Og vi var alle enige om, at disse Bestemmelser om den ekstraordinære Arbejdsløshed og Arbejdsløshedsfonden netop skulde bringes i Anvendelse under Forhold som de nuværende og under Forhold som dem, vi vil staa overfor i den kommende Tid. Ud fra disse Betragtninger maa Venstre gaa imod Lovforslagets § 2. Men jeg maa maaske i denne Forbindelse, ogsaa med Henblik paa de Forhold, vi kan komme til at staa overfor, sige, at det vilde være ganske overordentlig heldigt, om man ved Igangsættelse af Nødhjælpsarbejder, der først og fremmest tager Sigte paa at beskæftige Mennesker, som ellers vil være hjemfaldne til Arbejdsløshed, for en Tid i alle Tilfælde kunde lægge Teorien om Tariffernes Helligdom til Side, fordi det vilde være en Lykke for de paagældende at komme i Arbejde og tjene deres Ugeløn, selv om det ikke blev efter Tarifferne, i Stedet for at skulle leve af Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Lovforslagets § 3 er vi imod i den foreliggende Form. Men hvis der fra Kommuner til Ministeriet indkommer velmotiverede Andragender om Laan til Udførelse af Nødhjælpsarbejder, der maa anses for at være forsvarlige, set fra Kommunens Synspunkt, er vi villige til at tage under nærmere Overvejelse, om Staten skal stille de ønskede Beløb til Raadighed for disse Kommuner, selvfølgelig som Laan.

Efter Lovforslagets § 4 bemyndiges Ministeren for offentlige Arbejder til efter Samraad med Socialministeren og med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg indenfor det i § 1 nævnte Tidsrum at lade udføre Arbejder under Ministeriet, til hvis Udførelse der endnu ikke foreligger Finanslovsbevilling, men som er af en saadan Beskaffenhed og saaledes forberedte, at de helt eller hovedsagelig kan tilvejebringes indenfor det fornævnte Tidsrum. Med Hensyn til denne Bestemmelse mener vi fra vor Side, at der maa skaffes Lovhjemmel, at Ministeren, hvis disse Arbejder er saaledes teknisk forberedte, at de forholdsvis hurtigt kan bringes til Udførelse, ogsaa hurtigt maa kunne forberede og faa Lovforslag desangaaende forelagt for Rigsdagen. Der er ingen Tvivl om, at de, hvis de er velbegrundede, ogsaa vil blive Genstand for en forholdsvis hurtig Behandling her i Rigsdagen. Men det er en